ACHTER DE SPIEGEL

Psychologische thriller

Emmanuella Marchal

INHOUD

Hoofdstuk 1 – De vrouw aan het raam 4
Hoofdstuk 2 – De tekening..... 9
Hoofdstuk 3 – Wat Louise zag.....14
Hoofdstuk 4 – Het huis aan de overkant 18
Hoofdstuk 5 – Beatrice 22
Hoofdstuk 6 – Niet vergeten 26
Hoofdstuk 7 – Nog één keer kijken 31
Hoofdstuk 8 – Niet terugzwaaien 35
Hoofdstuk 9 – De waarschuwing 39
Hoofdstuk 10 – De tweede keer..... 42
Hoofdstuk 11 – Antwoorden.....47
Hoofdstuk 12 – Wat niet verteld wordt.....51
Hoofdstuk 13 – De foto..... 56
Hoofdstuk 14 – De naam onder de foto 59
Hoofdstuk 15 – De herkenning..... 63
Hoofdstuk 16 – Vijf februari.....67
Hoofdstuk 17 – Het gemeentearchief.....71
Hoofdstuk 18 – De kamer zonder raam 78
Hoofdstuk 19 – Achter het laken..... 84
Hoofdstuk 20 – Het dossier van vijf februari 89
Hoofdstuk 21 – De verkeerde kant..... 96
Hoofdstuk 22 – De gang die niet bestaat 104
Hoofdstuk 23 – De vrouw die terugkwam 111
Hoofdstuk 24 – De sleutel van het meisje..... 119

Hoofdstuk 25 – De kamer onder de trap 125
Hoofdstuk 26 – De doorgang onder het huis 132
Hoofdstuk 27 – Wat Isabelle achterliet 139
Hoofdstuk 28 – De stem in het donker 148
Hoofdstuk 29 – De vraag aan de andere kant 156
Hoofdstuk 30 – Wie achterblijft 164
Hoofdstuk 31 – De naam in het glas 171
Hoofdstuk 32 – De foto die niet kon bestaan 179
Hoofdstuk 33 – De tweede oversteek 185
Hoofdstuk 34 – Drie tikken 193
Hoofdstuk 35 – Niet alleen 201
Hoofdstuk 36 – De vrouw bij Melissa 210
Hoofdstuk 37 – Het gezicht tussen de scherven 220
Hoofdstuk 38 – De naam achter het glas 229
Hoofdstuk 39 – Wie werkelijk terugkeert 236
Hoofdstuk 40 – De laatste weerspiegeling 245

Hoofdstuk 1 – De vrouw aan het raam

De lucht was helder, maar de wind had iets fris in zich. Sheila trok haar jas wat dichter rond haar lichaam terwijl Louise een paar passen voor haar uitliep. Haar dochter had die middag opvallend veel energie. Ze stapte over de voegen in het voetpad alsof het kleine beekjes waren en sprong af en toe van de ene steen naar de andere.

‘Je moet wel op het voetpad blijven, Lou,’ zei Sheila.

‘Ik blijf toch op het voetpad.’

‘Je weet wat ik bedoel.’

Louise keek over haar schouder en grijnsde. ‘Ik ben voorzichtig.’

Sheila glimlachte. Ze hadden geen haast. Het was een van die gewone middagen waarop niets bijzonders hoefde te gebeuren. Daniël was thuis nog met iets bezig en Sheila had voorgesteld om samen een wandeling te maken. Louise had meteen haar schoenen aangetrokken. Buiten zijn vond ze fijn, zeker wanneer ze nergens op tijd moesten zijn.

Ze wandelden verder langs een rij oudere huizen. Sommige hadden verzorgde voortuintjes met lage hagen, andere stonden wat dichter tegen het voetpad. Aan het einde van de straat boog de weg licht af. Daarachter lag een ouder gedeelte van Zilverdam waar Sheila niet zo vaak kwam.

‘Mama?’

‘Ja?’

‘Waar gaan we eigenlijk naartoe?’

‘Gewoon een stukje wandelen. We zien wel waar we uitkomen.’

‘Dat is geen echte bestemming.’

‘Nee, dat klopt.’

Louise leek dat antwoord even te overwegen. Daarna haalde ze haar schouders op en liep verder. Sheila keek naar de huizen en de kale takken boven de tuinen. Ze genoot van de stilte. Af en toe passeerde er een auto, maar verder leek de straat bijna verlaten.

Toen bleven ze langs een groot, oud landhuis wandelen.

Sheila keek er vluchtig naar. Het gebouw stond iets achter de rooilijn, achter een hek en een verwilderde voortuin. De gevel was donkerder dan die van de huizen eromheen. Hoge ramen keken uit over de straat. Op sommige plekken bladderde de verf af en langs de muur groeide klimop.

‘Dat is een groot huis,’ zei Sheila.

‘Ja,’ antwoordde Louise.

Sheila liep door. Ze had het gebouw nauwelijks aandacht gegeven. Oude huizen stonden er genoeg in deze buurt. Sommige waren prachtig onderhouden, andere leken al jaren op hun bewoners te wachten.

Louise bleef plotseling staan.

‘Mama?’

Sheila draaide zich om. ‘Wat is er?’

Het meisje wees naar een van de ramen op de eerste verdieping. ‘Daar staat iemand.’

Sheila keek omhoog. Het raam was hoog en smal. Achter het glas hing een gordijn dat aan één kant een stukje openstond. Ze zag een deel van de kamer, een donkere vorm die misschien een kast was en het bleke licht dat op de muur viel.

‘Waar dan?’ vroeg ze.

‘Daar. Achter het raam. Ze zwaaide naar mij.’

Sheila kneep haar ogen een beetje samen. ‘Ik zie niemand, schat.’

‘Maar ze stond daar net.’

‘Wie stond daar?’

‘Een vrouw.’

Sheila keek nog eens. Er bewoog niets achter het raam. Geen schaduw, geen gordijn dat verschoof. Alleen het stille, donkere interieur van een kamer die er verlaten uitzag.

‘Misschien was het je eigen spiegelbeeld in het glas,’ zei Sheila. ‘Of iemand die net wegliep.’

‘Nee, mama. Ze keek naar mij. En ze zwaaide.’

De manier waarop Louise het zei, deed Sheila opnieuw naar het raam kijken. Niet omdat ze iets verwachtte te zien, maar omdat haar dochter zo zeker klonk. Louise was niet aan het lachen en leek ook niet te proberen haar bang te maken. Ze keek nog altijd naar dezelfde plek.

‘Hoe zag ze eruit?’ vroeg Sheila.

‘Oud.’

‘Oud?’

‘Ja. Ze had haar haar zo…’ Louise bracht haar hand naar haar achterhoofd en maakte een klein gebaar, alsof ze het haar in een knot vaststak. ‘En ze stond heel stil.’

Sheila legde een hand op haar schouder. ‘Misschien woont hier iemand. Maar we gaan niet zomaar naar binnen, hè.’

‘Dat wou ik ook niet.’

‘Goed zo.’

Louise keek nog één keer naar het raam. Daarna liep ze weer verder, al deed ze dat nu minder uitbundig dan daarnet. Sheila merkte het, maar maakte er geen punt van. Kinderen zagen soms iets wat volwassenen niet opmerkten. Een schaduw kon in hun ogen een persoon worden, een jas aan een kapstok of iemand die in de gang stond. Het hoorde bij hun verbeelding.

Toch keek Sheila, toen ze een paar meter verder waren, nog even achterom.

Het raam was leeg.

Ze wandelden verder en praatten over school, over wat Louise die avond wilde eten en over een tekening die ze nog moest afwerken. Het gesprek kwam vanzelf weer op gang. Louise vertelde iets over een klasgenoot en Sheila luisterde, stelde een paar vragen en lachte op het juiste moment.

Maar toen ze de straat uit liepen, keek Louise nog één keer over haar schouder.

‘Je denkt er nog aan,’ zei Sheila.

‘Ze keek echt naar mij.’

Sheila kneep zacht in haar hand. ‘Misschien heb je iemand gezien. Dat kan.’

‘Maar jij zag haar niet.’

‘Nee,’ zei Sheila. ‘Ik zag haar niet.’

Daarmee leek het gesprek voor Sheila afgelopen. Voor Louise niet.

Hoofdstuk 2 – De tekening

Thuis schopte Louise haar schoenen uit in de gang. Ze hing haar jas aan de kapstok en liep meteen naar de woonkamer, waar Daniël aan de eettafel zat met zijn laptop open.

‘Dag, papa.’

‘Dag, kleine avonturier. Was het fijn buiten?’

‘Ja.’

‘Hebben jullie ver gewandeld?’

‘Een beetje.’

Sheila kwam achter haar binnen en legde haar sleutels op het kastje. ‘We hebben een mooi oud huis gezien.’

‘Een mooi huis?’ vroeg Daniël.

‘Nou ja, oud vooral,’ zei Sheila. ‘Louise vond het interessanter dan ik.’

Louise keek naar haar moeder. ‘Omdat er een vrouw in het raam stond.’

Daniël keek op van zijn scherm. ‘Een vrouw?’

‘Ze stond boven. Ze keek naar mij.’

‘Heb je haar gezien?’ vroeg hij aan Sheila.

‘Nee. Louise zei dat ze iemand zag, maar toen ik keek, was er niemand meer.’

‘Misschien was het iemand die daar woont,’ zei Daniël.

‘Misschien,’ antwoordde Sheila. Ze zei het luchtig, alsof het daarmee klaar was. ‘Kom, handen wassen. We gaan straks eten.’

Maar Louise bleef nog even in de deuropening staan.

‘Ik ga haar tekenen.’

‘Wie?’ vroeg Daniël.

‘De vrouw.’

‘Dat mag,’ zei hij. ‘Dan kan je ons laten zien hoe ze eruitzag.’

Louise verdween naar boven. Sheila keek haar na en glimlachte even. ‘Ze heeft soms een levendige fantasie.’

‘Ze is acht,’ zei Daniël. ‘Dat hoort erbij.’

‘Dat weet ik.’

Sheila ging naar de keuken om iets te drinken te halen. Ze dacht niet meer aan het huis. Of beter: ze besloot er niet verder over na te denken. De wandeling was gewoon een wandeling geweest. Louise had iets gezien wat zij niet had gezien. Dat gebeurde wel vaker.

Boven haalde Louise haar tekenmap uit de lade van haar bureau. Ze legde een wit blad voor zich neer en koos een potlood. Eerst tekende ze het raam. Daarna de donkere vorm van de kamer erachter. Ze wist nog precies waar de vrouw had gestaan.

Ze tekende haar hoofd, het haar dat achteraan was samengebonden en de lange, donkere kleding. De vrouw had geen brede glimlach gehad. Ze had ook niet

boos gekeken. Haar gezicht was moeilijk te beschrijven. Het was vooral haar blik die Louise was bijgebleven.

Ze kleurde de ogen donkerder in en zette een paar lijnen rond de mond. Toen ze klaar was, legde ze haar potlood neer.

De vrouw keek op de tekening recht vooruit.

Louise boog zich dichter over het papier. Nee, zo had ze niet gestaan. In het raam had de vrouw haar hoofd een beetje schuin gehouden. Alsof ze Louise herkende. Alsof ze op haar had gewacht.

Ze gumde voorzichtig een stukje weg en tekende het hoofd opnieuw.

Beneden riep Sheila dat ze haar handen moest komen wassen. Louise legde de tekening niet in haar map. Ze liet het blad op haar bureau liggen en liep naar de badkamer.

Tijdens het eten vertelde ze opnieuw over de vrouw. Niet lang, maar vaak genoeg om te merken dat haar ouders het onderwerp liever lieten rusten.

‘Misschien was het een buurvrouw,’ zei Daniël. ‘Sommige mensen kijken nu eenmaal graag uit het raam.’

‘Maar ze keek niet naar de straat,’ zei Louise. ‘Ze keek naar mij. Ze zwaaide naar mij.’

Sheila legde haar vork neer. ‘Louise, we zeggen niet dat je niets gezien hebt. We weten alleen niet wie het was.’

‘Ik weet het ook niet.’

‘Dan laten we het daarbij voor vandaag, goed?’

Louise knikte, maar ze leek niet overtuigd.

Na het eten mocht ze nog even boven spelen. Sheila ruimde de tafel af terwijl Daniël de vaatwasser inruimde. Het gewone ritme van de avond nam het huis weer over. Er werd gepraat over de volgende dag, over boodschappen en over een bericht dat Daniël nog moest beantwoorden.

Toen Louise later haar tanden had gepoetst, vroeg Sheila of ze haar tekening wilde laten zien.

‘Morgen,’ zei Louise.

‘Waarom morgen?’

‘Omdat ik nog iets moet afmaken.’

Sheila streek een lok haar achter haar oor. ‘Goed. Maar niet te lang wakker blijven.’

Toen Sheila de deur bijna dichttrok, keek Louise naar haar bureau. De tekening lag nog op het blad. Ze wist niet waarom, maar ze wilde niet dat haar moeder die nu zag.

Ze kroop onder haar dekbed en luisterde naar de geluiden in huis. Beneden praatten haar ouders nog even. Daarna hoorde ze voetstappen op de trap, een deur die dichtging en de stilte die volgde.

Ze dacht aan het raam. Aan de vrouw die zo stil had gestaan. Aan de manier waarop ze had gekeken.

Misschien had mama gelijk. Misschien was het gewoon iemand die in het huis woonde.

Maar Louise wist zeker dat de vrouw haar had aangekeken.

En toen ze haar ogen sloot, zag ze opnieuw dat bleke gezicht achter het glas.

Hoofdstuk 3 – Wat Louise zag

De volgende ochtend zat Louise al aan de ontbijttafel toen Sheila beneden kwam. Voor haar stond een kom cornflakes. Naast haar bord lag een blad papier, zorgvuldig omgedraaid.

‘Goedemorgen,’ zei Sheila. Ze schonk koffie in en keek naar haar dochter. ‘Ben je vroeg wakker?’

‘Een beetje.’

‘Heb je goed geslapen?’

Louise knikte. Ze schoof het blad een stukje dichter naar zich toe.

Sheila merkte het op. ‘Is dat je tekening van gisteren?’

‘Ja.’

‘Mag ik eens kijken?’

Louise aarzelde. Daarna draaide ze het blad om en schoof het over de tafel.

Sheila boog zich erover. Het was een tekening van een hoog raam, met daarachter een vrouw. Het gezicht was eenvoudig getekend, maar de ogen waren donker en opvallend groot. De vrouw droeg haar haar opgestoken. Eén arm was omhooggebracht, haar hand open.

‘Ze zwaaide naar jou?’ vroeg Sheila.

‘Ja. Toen jij verderliep.’

Sheila keek opnieuw naar de tekening. ‘Dat heb je gisteren niet verteld.’

‘Ik zei toch dat ze naar mij keek.’

‘Dat klopt. Maar je zei niet dat ze zwaaide.’

‘Jawel, je bent het gewoon vergeten.’

Sheila legde het blad voorzichtig op tafel. ‘Waarom heb je haar hand zo getekend?’

‘Omdat ze zo deed.’ Louise stak haar hand op en bewoog haar vingers langzaam heen en weer. ‘Niet snel. Gewoon zo.’

Sheila probeerde zich het raam voor de geest te halen. Ze had alleen een donkere kamer en een gordijn gezien. Geen vrouw. Geen hand. Niets wat op een begroeting leek.

‘Misschien was het iemand die jou vriendelijk wilde begroeten,’ zei ze.

‘Waarom zag jij haar dan niet?’

Sheila had daar geen antwoord op. ‘Ik keek misschien op het verkeerde moment.’

‘Nee. Jij keek recht naar het raam.’

De opmerking bleef even tussen hen in hangen. Sheila nam een slok koffie en probeerde het gesprek luchtig te houden.

‘Je hebt haar wel mooi getekend.’

‘Ze zag er niet vriendelijk uit.’

‘Je zei net dat ze zwaaide.’

‘Dat kan toch allebei?’

Sheila glimlachte, maar Louise glimlachte niet terug. Ze keek naar haar tekening alsof ze iets probeerde te onthouden.

Toen Daniël beneden kwam, schoof Louise het blad naar hem toe. Hij bekeek de tekening aandachtig.

‘Dat is de vrouw van het huis?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei Louise. ‘Ze zwaaide naar mij.’

Daniël keek even naar Sheila. ‘Heb jij haar echt niet gezien?’

‘Nee.’

‘Misschien moeten we eens kijken wie daar woont,’ zei hij. ‘Gewoon aanbellen, als we er nog eens langskomen.’

‘Nee!’ Louise zei het zo snel dat ze zichzelf leek te verrassen.

Daniël legde de tekening neer. ‘Waarom niet?’

‘Omdat ze niet wil dat we komen.’

‘Heeft ze dat gezegd?’

Louise schudde haar hoofd. ‘Ze keek zo.’

Ze wees naar de ogen op haar tekening. Sheila keek opnieuw naar het gezicht. Het was een kindertekening, niet meer dan dat. Toch had Louise iets in die blik gelegd wat ze moeilijk kon benoemen.

‘We hoeven vandaag nergens aan te bellen,’ zei Sheila. ‘Het was maar een wandeling. We laten het voorlopig rusten.’

Louise trok haar tekening terug en vouwde het blad niet op. Ze hield het met beide handen vast.

‘Ik wil het bewaren,’ zei ze.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Sheila.

Na het ontbijt stopte Louise de tekening in haar tekenmap. Ze deed de map dicht en schoof die onder haar bureau. Voor ze naar beneden ging om haar tanden te poetsen, keek ze nog één keer naar de gesloten map.

Ze had de vrouw niet zomaar gezien. De vrouw had haar gezien. En ze had naar haar gezwaaid.

Hoofdstuk 4 – Het huis aan de overkant

Die namiddag moest Sheila nog een boodschap doen. Louise was op school en Daniël had voorgesteld om haar later op te halen. Sheila besloot een kleine omweg te maken. Ze wilde het oude landhuis nog eens van dichtbij bekijken, al wist ze zelf niet goed waarom.

Villa Zilverhof zag er overdag niet minder verlaten uit dan de dag ervoor. Het hek stond scheef, de voortuin was verwilderd en achter de hoge ramen hing een vale stilte. Sheila bleef aan de overkant van de straat staan.

Ze keek naar het raam dat Louise had aangewezen. Het gordijn hing nog altijd opzij. Er was niemand te zien.

‘U zoekt iets?’

Sheila draaide zich om. Aan de overkant, naast een smal tuinpad, stond een oudere vrouw met een boodschappentas in haar hand. Ze was klein van gestalte en droeg haar grijze haar netjes naar achteren. Haar blik ging van Sheila naar het landhuis en weer terug.

‘Nee, niet echt,’ antwoordde Sheila. ‘Ik liep hier gisteren met mijn dochter. Ze dacht dat ze iemand voor een raam had gezien.’

De vrouw verstijfde nauwelijks merkbaar. ‘Dat huis is niet iets waar u zich mee moet bezighouden.’

Sheila keek even naar het landhuis. ‘Woont daar iemand?’

‘Dat gaat u niet aan.’

De toon was niet luid, maar wel scherp. Sheila fronste. ‘Ik vroeg het alleen maar.’

‘En ik zeg u dat u beter verderloopt.’

Sheila had geen zin in ruzie. ‘Mijn dochter zag gisteren een vrouw aan het raam. Ze zei dat die naar haar zwaaide.’

De oudere vrouw zette haar boodschappentas neer. Haar vingers sloten zich steviger om het handvat.

‘Wat heeft uw dochter precies gezien?’

‘Een vrouw. Ze stond boven, achter het raam.’

‘En u?’

‘Ik heb niemand gezien.’

De vrouw keek opnieuw naar Villa Zilverhof. Voor het eerst leek er iets anders op haar gezicht te verschijnen dan ergernis. Het was maar een korte verandering, maar Sheila merkte het op.

‘U moet haar niet meer naar dat huis brengen,’ zei de vrouw.

‘Dat was ik ook niet van plan. Ik wilde alleen weten of er iemand woont.’

‘Blijf er gewoon weg. Allebei.’

Sheila voelde haar geduld dunner worden. ‘Waarom? Is er iets gebeurd?’

De vrouw pakte haar tas weer op. ‘Ik heb u gezegd wat u moet weten.’

‘Maar u hebt niets uitgelegd.’

‘Dat ben ik ook niet verplicht.’

Ze draaide zich om en liep het tuinpad op. Bij de voordeur bleef ze even staan, alsof ze nog iets wilde zeggen. Uiteindelijk haalde ze haar sleutel boven en verdween naar binnen.

Sheila bleef op het voetpad staan. Het huis van de vrouw lag vlak bij Villa Zilverhof, aan de overkant. Ze had haar naam niet gevraagd. De vrouw had zich ook niet voorgesteld.

Net toen Sheila verder wilde lopen, ging de voordeur opnieuw open.

‘Mevrouw.’

Sheila draaide zich om.

‘Laat uw dochter niet meer naar dat raam kijken.’

‘Dat kan ik moeilijk beloven. Ze kan toch niet bepalen wat ze ziet?’

De vrouw antwoordde niet. Ze keek Sheila nog een paar tellen aan en deed toen de deur dicht.

Sheila liep verder, maar de woorden bleven in haar hoofd hangen. Niet meer naar dat raam kijken. Alsof het raam zelf gevaarlijk was. Alsof de vrouw achter het glas niet zomaar een bewoner was geweest.

Thuis vertelde Sheila Daniël over haar ontmoeting met de buurvrouw.

‘Ze woont dus aan de overkant?’ vroeg hij.

‘Ja. Ze was behoorlijk onvriendelijk. Ze wilde niet zeggen wie er in Villa Zilverhof woont, of zelfs maar of er iemand woont.’

‘Misschien heeft ze last van nieuwsgierige mensen.’

‘Misschien. Maar ze werd pas echt vreemd toen ik vertelde wat Louise gezien had.’

Daniël sloot zijn laptop. ‘Heb je haar naam?’

Sheila schudde haar hoofd. ‘Nee. Ik heb het niet gevraagd.’

‘Dan weten we nog altijd niet wie ze is.’

‘Nee.’

Sheila keek naar het raam van hun eigen woonkamer. Buiten reed een auto voorbij. Aan de overkant van de straat bewoog een gordijn.

Ze dacht aan Louise, aan de tekening en aan de vrouw die haar dochter had toegewuifd.

En voor het eerst vroeg Sheila zich af of de buurvrouw niet zozeer bang was voor mensen die Villa Zilverhof wilden bezoeken, maar voor wat er zou kunnen gebeuren als iemand er te dicht bij kwam.

Hoofdstuk 5 – Beatrice

De volgende ochtend dacht Sheila opnieuw aan de vrouw aan de overkant van Villa Zilverhof. Vooral haar laatste woorden bleven hangen. Laat uw dochter niet meer naar dat raam kijken. Het was geen gewone waarschuwing geweest. Daarvoor had de vrouw te ernstig geklonken.

Sheila had zichzelf voorgenomen het voorval te laten rusten, maar tegen de middag merkte ze dat ze steeds opnieuw aan het landhuis dacht. Ze wilde weten waarom een onbekende buurvrouw zo heftig reageerde op een verhaal over een meisje dat iemand achter een raam had gezien.

Toen Louise na school thuiskwam, vroeg Sheila hoe haar dag was geweest. Louise vertelde over een opdracht in de klas en over een spelletje op de speelplaats. Ze leek de vrouw van het raam even vergeten te zijn. Toch keek Sheila naar haar wanneer ze haar jas aan de kapstok hing.

‘Heb je nog aan die vrouw gedacht?’ vroeg ze voorzichtig.

Louise haalde haar schouders op. ‘Een beetje.’

‘Heb je haar nog getekend?’

‘Nee. Mijn tekening is klaar.’

‘Goed. Dan laten we het voorlopig zo.’

Louise keek haar aan. ‘Gaan we nog eens langs dat huis?’

‘Niet vandaag.’

‘Maar ooit?’

Sheila aarzelde. ‘Misschien. Maar niet om naar binnen te gaan.’

Louise knikte. Ze vroeg niet verder. Sheila wist niet of dat betekende dat haar dochter tevreden was, of dat ze haar eigen plannen gewoon voor zich hield.

Later die namiddag besloot Sheila toch naar de overkant van Villa Zilverhof te gaan. Ze liet Louise thuis bij Daniël en zei dat ze een korte boodschap moest doen. Ze had geen zin om opnieuw met de vrouw te discussiëren, maar wilde op zijn minst haar naam weten.

Het huis was gemakkelijk te herkennen. Het stond vlak tegenover het oude landhuis, met een smal tuinpad en een lage haag. Sheila belde aan. Er klonk een korte beltoon achter de voordeur.

Het duurde even voor de deur openging.

Dezelfde oudere vrouw stond in de deuropening. Haar gezicht veranderde nauwelijks toen ze Sheila zag.

‘U alweer.’

‘Ik wilde me even voorstellen,’ zei Sheila. ‘Ik ben Sheila.’

De vrouw keek haar enkele tellen aan. ‘Beatrice.’

‘Aangenaam.’

Beatrice knikte, maar deed geen stap opzij. Ze nodigde Sheila niet uit om binnen te komen.

‘Ik hoop dat u begrijpt dat ik niet van plan ben mijn dochter zomaar ergens binnen te laten,’ zei Sheila. ‘Ze zag iets in dat huis. Dat is alles. Ik probeer alleen te begrijpen waarom u zo reageerde.’

‘Sommige dingen kunt u beter niet proberen te begrijpen.’

‘Dat is geen antwoord.’

‘Het is het enige dat ik u kan geven.’

Sheila voelde irritatie opkomen. ‘U kent dat huis duidelijk. U woont er al lang tegenover, neem ik aan. Waarom zegt u niet gewoon wat er aan de hand is?’

Beatrice keek langs Sheila heen, naar de straat. Haar blik bleef even rusten op Villa Zilverhof.

‘Omdat u toch niet zou luisteren.’

‘Dat kunt u niet weten.’

‘Ik weet meer dan u denkt.’

Er viel een stilte. Sheila wachtte, maar Beatrice zei niets meer.

‘Heeft u de vrouw ook gezien?’ vroeg Sheila uiteindelijk.

Beatrice keek haar weer aan. ‘Welke vrouw?’

‘De vrouw die mijn dochter bij het raam zag.’

‘Ik heb niets gezien.’

Het antwoord kwam te snel. Sheila merkte het, maar kon niet bewijzen dat Beatrice loog.

‘Dan begrijpt u misschien waarom ik het vreemd vind dat u ons waarschuwt.’

Beatrice legde haar hand op de deur. ‘Ik waarschuw u omdat ik niet wil dat uw dochter zich met dat huis bezighoudt. Meer hoeft u niet te weten.’

‘En als ik dat niet voldoende vind?’

‘Dan zult u zelf moeten beslissen wat u doet.’

Beatrice deed de deur langzaam dicht. Niet met een klap, maar op een manier die duidelijk maakte dat het gesprek voorbij was.

Sheila bleef nog even op het tuinpad staan. Ze had eindelijk een naam, maar verder was ze niets wijzer geworden.

Toen ze terug naar huis liep, keek ze niet meer naar Villa Zilverhof. Toch had ze het gevoel dat ze het huis de hele weg in haar rug bleef voelen.

Hoofdstuk 6 – Niet vergeten

Die avond zat Louise aan de eettafel met haar tekenmap voor zich. Ze had haar potloden uitgespreid en werkte aan een nieuwe tekening. Sheila was bezig met het avondeten en Daniël zette glazen op tafel.

‘Wat teken je?’ vroeg hij.

‘Niets.’

‘Dat ziet eruit als meer dan niets.’

Louise schoof haar blad een beetje naar zich toe. ‘Het is gewoon een huis.’

Daniël keek vluchtig naar de lijnen. ‘Een groot huis.’

‘Ja.’

Sheila kwam met een schaal uit de keuken. Ze zag meteen de hoge ramen en de donkere gevel. ‘Is dat Villa Zilverhof?’

Louise knikte.

‘Ik dacht dat we het voorlopig zouden laten rusten,’ zei Sheila.

‘Ik teken alleen maar.’

‘Dat mag. Ik bedoel alleen dat we er niet telkens naartoe hoeven.’

‘Ik ga er ook niet naartoe.’

Daniël keek van de ene naar de andere. ‘Ze maakt een tekening, Sheila. Dat is toch niet erg?’